

RUŽICA DRECHSLER-BIŽIĆ

Zagreb

DVA ZANIMLJIVA NALAZA IZ JAPODSKE NEKROPOLE
U PROZORU

UDK 903.5:739.71(497.13)

Izvorni znanstveni rad

U ovom je radu obrađeno nekoliko vrsta prahistorijskih šljemova koji su bili dio ratničke opreme na području naseljenom Japodima. Najstariji pripadaju vremenu kasnog brončanog doba, a zatim traju kroz cijelo starije i djelomično mlađe željezno doba. Posebno su analizirani prikazi ratnika na dva zrna jantara iz nekropole u Prozoru (Lika), koja se čuvaju u Naturhistorisches Museum-u u Beču.

Prilikom studijskog rada u Prahistorijskoj zbirci Naturhistorisches Museuma u Beču, ponovo sam pažljivo pregledala nalaze iz Prozora koji su u ovaj muzej doneseni još davne 1889. godine. Posebno su bila zanimljiva dva zrna jantara, koja poradi predstavljenih motiva zaslužuju posebnu obradu. Ta zrna je već, doduše, objavila F. Lo Sciavo, ali uz vrlo sumaran i nedovoljan opis.¹ Tako govoreći o geometrijskom ukrasu ovalnog zrna jantara spominje četiri figure ratnika sa štitovima i šljemovima s krestom, ne pokušavajući da odredi tip ovog obrambenog oružja. U opisu drugog zrna bila je još nesigurnija i netočna, jer ga je opisala kao »privjesak od jantara: dvije ljudske glave na odlomljenoj bazi, antitetično postavljene. Na sredini je otvor za vješanje privjeska, a sa strana po dva udubena koncentrična kruga«.

U inventaru spomenutog muzeja u Beču podaci su još sumarniji: pod inv. br. 21012 piše: »Ovalno zrno jantara ukrašeno geometrijskim ornamentima«, a pod brojem 19921: »Malo zrno jantara u obliku dvije antitetično postavljene ljudske glave«. Za oba komada navedeno je kao mjesto nalaza »brdo Vital« u Prozoru. Činjenica je da je Vital brdo, ali na tom brdu se nalazi dvojna gradina »Veliki i Mali Vital«, prahistorijsko naselje Japoda, na kojem je u nekoliko kampanja provođeno istraživanje, ali tog podatka u spomenutom inventaru nema, iako je jedno od tih istraživanja bilo upravo u vrijeme kada su i nalazi o kojima je riječ dopremljeni u Beč. Isto tako se zna da se ispod Velikog Vitla nalazi jedna od najvećih japodskih nekropola, o kojoj je Š. Ljubić

1. F. Lo Schiavo, *Il gruppo liburnico-japodico*, Roma 1970, s. 409 i 421, T. V:7 i XVII: 5; R. Drechsler-Bižić, *Praistorija jugoslavenskih zema-*

lja, V, *Željezno doba*, Sarajevo 1987, T. XLVI: 9,12, bez opširnijeg opisa, osim datacije.

pisao već 1889. godine.² Nalazi s »brda Vital« u Beču obuhvaćaju veći broj fibula, narukvica, životinjske plastike, ogrlica i zrna jantara, a sve je to uobičajeni inventar grobova spomenute nekropole, koje je dio publicirao Š. Ljubić, a rezultate revizionih istraživanja autorica ovog rada.³ Također postoje podaci da je 1888. godine austrijski major Ramberger kopao na spomenutoj nekropoli i da je imao zbirku nalaza, koje je djelomice darovao Naturhistorisches Museum u Beču, a jedan se manji dio još nalazi u posebnoj kutiji u depou Arheološkog muzeja u Zagrebu pod natpisom »iz zbirke Ramberger«. Iz ovoga se jasno može zaključiti da spomenuti nalazi nisu iskopani na gradini Vital, nego u nekropoli. Uostalom, nedavno je na Velikom Vitlu istraženo pet prahistorijskih kuća i osim ognjišta oko kojih je bilo keramičkih grijalica i kamenih žrvnjeva, na cijelom prostoru kuća nađeno je mnogo ulomaka keramike i samo jedan jedini brončani nalaz - mali pojasni okov.⁴ Takav je slučaj i na drugim japodskim gradinama koje su sondirane i koje su dale gotovo isključivo keramičke nalaze. Japodske nekropole, međutim, a i to je odavno poznato, sadrže brojne ukrasne predmete i dijelelove nošnje (kape, pojasevi), jer je bio običaj da se umrli sahranjuju bogato nakićeni. Isto tako, tokom cijelog kasnog brončanog i starijeg željeznog doba nije se stavljalo oružje u muške grobove, pa zbog toga i nema podataka o oružju japodskih ratnika. Tek u mlađe željezno doba, pod keltskim utjecajima, pojavljuju se, iako prilično rijetko, bojni noževi u nekropolama u Prozoru, Jezerinama i Ribiću, a mačevi na prikazima japodskih konjanika na kamenim urnama iz okolice Bihaća. Da su Japodi ipak poznavali i koristili oružje, dokazuju historijski izvori u kojima su spomenuti kao ratoboran narod, a na temelju opisa njihove borbe i obrane dobro utvrđenih naselja (gradina), od kojih su neke Rimljani teškom mukom osvojili lako je zaključiti da su Japodi morali poznavati i koristiti se nekom vrstom obrambenog i napadačkog oružja. Isto tako treba napomenuti da je teritorij na kojem žive od kasnog brončanog doba do dolaska Rimljana okružen ratničkim susjedima, pa bi zaista bilo pravo čudo da samo oni, izolirani na današnjem teritoriju Like i Pounja, razvijaju sasvim drukčiji način života i da je njihov geopolitički i ekonomski položaj potpuno različit od onog najbližih susjeda. Zna se, doduše, da je centralni japodski teritorij (Lika) bilo jače izoliran i prirodno branjen visokim planinama, ali se isto tako zna da su Japodi održavali veze s bližim pa i daljim kulturama, o čemu svjedoče brojni nalazi koji nose »strani« pečat. Prema tome, ta relativna izolacija nije mogla biti ozbiljan razlog njihovom neoprezu i potpunoj ravnodušnosti u pogledu nabave, izrade i upotrebe oružja.

Uprkos ovim logičnim i na historijskim izvorima temeljenim činjenicama, arheolog bi morao imati, ako hoće da dokaže ove tvrdnje, sasvim konkretne dokaze, odnosno nalaze materijalne kulture, koji bi te pretpostavke nesumnjivo i nepobitno dokazale. U ovom radu je riječ upravo o takvim dokazima koje sam potražila na predmetima materijalne kulture, među kojima spomenuta dva zrna jantara iz Prozora imaju značajno mjesto. Naime, ovdje pokušavam dokazati da su Japodi imali oružje za napad i za obranu, da su poznavali čak nekoliko vrsta šljemova, što je sve prikazano na predmetima razne upotrebe: bojnom nožu, okovima za pojas, zrnima jantara i japodskim kamenim spomenicima.

Najstariji prikaz ratnika sa šljemom na japodskom teritoriju nalazi se na bojnom nožu iz Metka kod Gospića (T.1:1). Četiri primjerka ovakvih noževa nađena su na

2. Š. Ljubić, *Popis arheološkoga odjela Nar. Zem. muzeja u Zagrebu*, Zagreb 1989, s. 105-106.

3. R. Drechsler-Bižić, *VAMZ*, 3. ser. - sv. VI-VII, Zagreb, 1972-73, s. 1-54.

4. Ista, *VAMZ*, 3. ser.-vol. XIX, Zagreb 1986, s. 112-116, T.12:7.

liburnskom teritoriju, a Š. Batović⁵ ih dijeli natlviije varijante: noževe s punolijevanom brončanom drškom (primjerak iz Jurjeva)⁶ i s jezičastom drškom na koju su pomoću zakovica pričvršćivane korice od kosti ili drveta. Jedan liburnski primjerak ima na hrptu dva plastična uzdužna rebra, a prostor između njih ukrašen je snopovima kosih, urezanih linija, dok drugi ispod zadebljanja ima niz šrafiranih trokutova. Na primjerku iz Metka zastupljena su oba ova načina ukrašavanja, ali trokuti nisu samo uobičajeni geometrijski ornament tog vremena, nego zahvaljujući naoko sitnom detalju predstavljaju ljudske figure - povorku ratnika. Od vrhova trokuta polaze kratke, vertikalne crtice, a iznad svake urezane su po dvije paralelne crte pod kutom, što predstavlja nesumnjivo vrlo stilizirane šljemove, bolje reći kreste određene vrste šljemova! B. Čović je publicirao dio ovog noža i pretpostavio da su to »šiljasti kupasti šljemovi kasnog brončanog doba«. ⁷ Primjerci koji bi po izgledu, kao i po kronološkom mjestu najbolje odgovarali ovoj stilizaciji, koja ističe samo najupadljiviji dio, odnosno krestu, pripadaju grupi italskih kalotastih šljemova sa šiljatom, jako istaknutom krestom. U kasno brončano doba postoji i jedna varijanta kupastih šljemova koja se javlja samo u Porajnju i u Francuskoj, pa bi taj tip bilo teško dovoditi u direktnu vezu s ovima iz liburnskog i japodskog prostora, iako bi im tipološki bili najbliži. ⁸ Čini mi se stoga da bi italski šljemovi sa velikom, šiljatom brončanom krestom mogli biti najbliži uzor našem šljemu iz Metka, ⁹ tim prije što su oni, doduše samo jednim primjerkom, zastupljeni i u našoj zemlji, u ostavi iz jame na Prevali II (Mušja jama), poznatijoj u arheološkoj literaturi kao ostava iz Škocjana¹⁰. S. Gabrovec ovaj šljem stavlja u posebnu grupu (III grupa) u koju ubraja nalaze kojih je porijeklo u panonsko-podunavskoj kulturi polja sa žarama. U spomenutoj grupi ističe upravo škocjanski tip, za koji kaže da je bliži italskim, ali s tolikim razlikama da je Merhart možda imao pravo kad je u njemu vidio poseban, istočnoalpski tip izrađivan u domaćim radionicama koje su imale posredničku ulogu u prenošenju izvorno panonsko-podunavskog tipa u Italiju¹¹. U svakom slučaju, bio to italski ili škocjanski tip šljema, što se zbog jake stilizacije na ovom nožu ne može jasno utvrditi, sigurno je da su ga Japodi poznavali i sasvim vjerovatno upotrebljavali. Što se tiče stila cjelokupne ornamentike na nožu iz Metka, ona se ne može povezivati s panonsko-podunavskom, koju u vrijeme kulture polja sa žarama isključivo odlikuje iskucavanje, nego je svakako treba dovesti u vezu sa zapadnobalkanskim geometrijskim stilom koji u to vrijeme dopire i na teritorij Japoda. Ukratko bi se moglo reći da su bojni noževi s liburnskog i japodskog područja proizvod domaćih radionica, s izrazito autohtonim elementima zapadnobalkanskog geometrijskog stila, a pripadaju okvirno HaB stupnju kasnog brončanog doba, jer preciznije datiranje nije moguće izvesti zbog toga što ni jedan ovaj primjerak nije nađen u zatvorenoj cjelini.

U starije željezno doba nastavlja se prikazivanje ljudske figure u obliku trokuta, šrafiranih gustim, kosim linijama. U vezi s tim zanimljivo je spomenuti da se u kasno brončano i starije željezno doba pojavljuje i veći broj ljudskih figura - terakota, i to, što se barem japodskog teritorija tiče, na njegovom perifernom području (Kordun). Razmatrajući problem njihove pojave i širenja, D. Balen je zapazila da se i određeni broj

5. Š. Batović, *Godišnjak CBI - ANUBiH*, sv. XVIII, Sarajevo 1980, T.VIII:4; IX:1,2; isti, *Praistorija jug. zemalja*, IV, Bronzano doba, Sarajevo, 1983, s.314: 20,4; T. XLIV: 6,7.

6. R. Drechsler-Bižić, *Vesnik vojnog muzeja JNA* 3, Beograd 1956, 36-51.

7. B. Čović, *Od Butmira do Ilira*, Sarajevo 1976, s. 147-148.

8. G.V. Merhart, *Hallstatt und Italien*, Mainz 1969, s. 132, karta 3.

9. Isti, s. 125, s.5,6.

10. S. Gabrovec, *Praistorija jugoslavenskih zemalja*, IV, Bronzano doba, Sarajevo 1983, s.80, sl.9:21

11. Isti, s. 84,85

manjih, piramidalnih utega od keramike (grijalice) može smatrati nekom vrstom privjeska, amuleta.¹² Na jednom takvom predmetu zapazila je trokut neznatno produženih krakova, što simbolizira ljudsku figuru.¹³ Dakle, trokut je i dalje simbol ljudske figure, iako se već pojavljuje i prava, puna plastika. Njegovo trajanje - kako će se vidjeti u daljem izlaganju - može se pratiti kroz cijelo starije, i djelomično mlađe željezno doba.

Na dva brončana okova iz nekropole u Prozoru prikazane su povorke ratnika: na jednom šest, a na drugom osam (T.l: 2,3). Na glavama imaju stilizirane šljemove s krestom za koje B. Čović pretpostavlja da su istovjetni s onima na japodskim kamenim spomenicima, pretežno urnama¹⁴. B. Raunig, prilikom obrade japodskih kamenih spomenika, posvećuje dosta pažnje prikazima ratnika, pa govoreći o tipovima šljemova odbacuje tvrdnju D. Sergejevskog da se na njima prepoznaju ili-ro-grčki šljemovi. O njenom ispravnom tumačenju da je ovdje riječ o dvogrebenastom šljemu bez paragnatida još ću govoriti u ovom radu. Dakle, šljemovi s prozorskih pojasnih okova nemaju nikakve sličnosti sa šljemovima na japodskim urnama, i to ću ovdje malo detaljnije objasniti. Naime, šrafirani trokuti, kao što se zna, prikazuju ljudski figuru. Od vrha svakog trokuta urezana je vertikalna linija, a na nju, pod kutom od 90° horizontalna. Od kraja te horizontalne linije polazi bogata kresta koja se spušta na leđa. Ako se ovaj crtež dopuni crtežom ljudskog lika, kao što sam pokušala načiniti na T.l:4, dobiva se točno izgled ili-ro-grčkog šljema koji ima horizontalno sječeno dio iznad čela i gotovo vertikalnu liniju paragnatida, odnosno otvor za lice četvrtastog oblika, što i jest osnovna karakteristika ili-ro-grčkog tipa šljema.

O ili-ro-grčkim šljemovima na teritoriju naše zemlje postoji opsežna literatura. M. Garašanin smatra da je preuzimanjem grčkih uzora nastao novi tip koji se adaptira lokalnim uvjetima i izrađuje vjerovatno na tlu Grčke, ali po željama barbarskih naručilaca¹⁵. M. Nikolanci¹⁶ i I. Marović¹⁷ također ne spominju mogućnost proizvodnje ovih šljemova u domaćim radionicama, ali ne isključuju mogućnost da negdje na tlu Grčke postoje radionice koje izrađuju ovu posebnu vrstu šljemova samo za kupce s našeg geografskog područja. Najpotpuniju kartu rasprostiranja ovih šljemova dao je I. Marović^{17a}, na kojoj se jasno uočava da je najveći dio spomenutih nalaza bio u Dalmaciji, zapadnoj Bosni i Hercegovini, pa i on, isto kao i M. Nikolanci prije njega, zaključuje da import ovih predmeta Jadranskim morem ne dolazi u pitanje. Marović dalje navodi da su ovi šljemovi nađeni na 32 lokaliteta, od kojih se najveći broj odnosi na područje Delmata, Daorsa, Ardijejaca i Plereja, dakle na plemena koja su živjela uz samu jadransku obalu ili u njenom bližem zaleđu, pa se pomalo i čudi što ih nema ni u Liburna ni u Japoda, koji su također na obali i u zaleđu Jadrana. Ovima treba dodati i ona nalazišta dublje na kopnu, od kojih su neka u neposrednoj blizini japodske sjeverne i istočne granice (Čarakovo kod Prijedora, Sisak, Donja Dolina). Bilo bi zaista nevjerojatno da se taj tip šljema nije upotrebljavao i na japodskom teritoriju. Čvrsto vjerujem da za sada nisu nađeni samo zbog već spomenutog običaja da se u grobove ne stavlja oružje, odnosno oprema ratnika. Uostalom, pojasni okovi iz Prozora su ipak prilično čvrst dokaz da su ove šljemove Japodi poznavali, pa svakako i upotrebljavali.

12. D. Balen-Letunić, *VAMZ*, 3. ser.-vol.XX, Zagreb 1987, s.8,9, T.X:11

13. J. Horvat, *Arheološki vestnik* XXXIV, 1983, Ljubljana 1984, s.152, si. 3: 1-5

14. B. Čović. o.c. (nota 7), s. 150; Z. Marić, *GMZ* XXIII, Sarajevo 1968, T. 111:23

15. M. Garašanin, *Vesnik vojnog muzeja JNA*, 4, Beograd 1957, s. 46

16. M. Nikolanci, *Vjesnik za arheologiju i historiju dalmatinsku*, LXI, Split 1959, s.88.

17. I. Marović, *Jadranska obala u protohistoriji* (Simpozij u Dubrovniku 1972), Zagreb 1976, s. 292, 299-300.

17a. Isti, o.c., s. 292, karta rasprostranjenosti šljemova.

Što se datiranja tiče, M. Garašanin ih stavlja u vrijeme VI-V. st. prije n.e.¹⁸, dok Marović, s obzirom na veći broj objavljenih primjeraka kao i podjelu na tri faze razvoja, za one najmlađe i najbrojnije smatra da su dugo u upotrebi - od V. sve do III. st. prije n.e.^{18a}. Za datiranje se pozorskih šljemova ne možemo poslužiti detaljnijom analizom, jer su stilizacijom svedeni samo na osnovni oblik, ali su zato pojasni okovi posebnog tipa koji se prema nekim karakteristikama mogu vremenski preciznije odrediti. Oni imaju pravokutni oblik, a na užim stranama su okrugli otvori za zakovice, kojima su pločice pričvršćivane na kožnu podlogu, odnosno pojas. Na oba primjerka krajevi su oštro rezani i suženi, a završavaju se sa po dva kruga ukrašena udubenim linijama uz ivice, dok je u sredini po jedan otvor za zakovicu. Ova kompozicija nedvojbeno sugerira izgled pločaste naočaraste fibule, koja se u grobnim cjelinama prozorske, kopoljske i drugih japodskih nekropola javlja od stupnja HaD_x nadalje, odnosno u vremenu od kraja VI. i u toku cijelog V. st. prije n.e., pa bi tako trebalo datirati i šljemove koji su na ovim okovima prikazani, što se, uostalom, sasvim dobro slaže i sa već ovdje spomenutim datiranjima¹⁹.

U grupu iliro-grčkih šljemova svakako treba ubrojiti i šljem na poznatom pojasnom okovu iz Jezerina (grob 36b) iz IV. st. prije n.e.²⁰ Zanimljiv je i nalaz fragmentiranog pojasnog okova iz Gornjeg Budačkog, u neposrednoj blizini sjeverne granice japodskog teritorija (Kordun) (T.1:5). Ovdje su mještani, prilikom rada u malom, seoskom kamenolomu našli nekoliko prahistorijskih grobova, od kojih je, bez bližih podataka o grobnim cjelinama, u Arheološki muzej u Zagrebu donesen samo jedan dio, i to dvije keramičke posude i spomenuti okov od tankog brončanog lima. Na njemu su dva reda ljudskih figura u obliku trokuta, ispunjenih nizovima iskucanih točkica. Na vrhu su također iskucane veće, a oko njih niz sitnijih točki. Na temelju ovakve stilizacije bilo bi vrlo teško odrediti tip šljema, ukoliko se ne bi prihvatilo tumačenje da su veće, iskucane točke kalote šljemova, a sitne, koje ih okružuju - kreste! Slično je prikazana i kalota šljema na zrnju jantara iz Prozora (T.2:2a). Tehnikom izrade vrlo je sličan okovu iz groba 8 u Trošmariji. Ova nekropola pripada japodskoj kulturi, iako je, kao i ona iz Gornjeg Budačkog, već na samoj periferiji japodskog područja, oko 15 km istočno od Ogulina. Ovdje je 1985. g. D. Balen-Letunić iskopavala grobove iz starijeg željeznog doba, pa se za grob 8, koji osim ovog okova sadrži i jednu brončanu toku, može reći da sasvim sigurno okvirno pripada kasnijim fazama tog perioda²¹. Sličan pojas nađen je u velikoj ravnoj nekropoli u Sanskom Mostu zajedno sa certosa fibulom, pa bi, barem prema tehnici izrade ovdje spomenute predmete mogli i bliže datirati u V-IV. st. prije n.e. Datiranje primjerka iz Gornjeg Budačkog može se izvršiti i na temelju prikaza odjeće ratnika. Naime, šrafiranje trokuta nije u obliku tankih, kosih linija, nego su to nizovi sitnih, iskucanih točkica složenih u paralelne linije. Na isti način predstavljena je i odjeća na nekim situlama iz VI. i V. st. prije n.e. Tako su, na primjer, na situli iz Vača i Magdalenske Gore muške figure (konjanici, pješaci i vozači kola) odjevene u kratke tunike ili do gležnja duge haljetke, a žene u ogrtače s kapuljačom²², a svi su ti dijelovi odjeće prikazani paralelnim nizovima sitno iskucanih točkica. Kako i keramički nalazi iz Gornjeg Budačkog, naročito šalica sa drškom koja se završava roščići-

18. M. Garašanin, o.c., s.50.

18a. I. Marović, o.c. (nota 17), s. 299-300

19. R. Drechsler-Bižić, Praistorija jugoslavenskih zemalja, V, Željezno doba, Sarajevo 1987, s.408, T.XLIV:22

20. Z. Marić, *GZM* XXIII, Sarajevo 1968, T.III:23 (grob 36b).

21. Za podatke o nalazima iz groba 8 zahvaljujem srdačno kolegici Dubravki Balen-Letunić.

22. Umetnost alpskih Ilirov in Venetov, katalog izložbe, Ljubljana 1962, prilozi E i F. . .

ma, spadaju također u podmakle faze starijeg željeznog doba (HaD₂ - HaD₃), nema razloga da i ovaj okov ne datiramo okvirno u to vrijeme.

Ilirio-grčkog je tipa i šljem na ovalnom zrnju jantara iz Prozora (čuva Naturhistorisches Museum u Beču), koje će, poradi razloga spomenutih u uvodu, biti detaljnije opisano i obrađeno. (T.2:2,21; T.3:2,2a). To je ovalno zrno tamnocrvenog jatara, oštećeno na užim krajevima, a bilo je i razbijeno na dva dijela i ponovo restaurirano. Donji dio je ravan, gornji blago zaobljen, a po duljini je skroz probušeno. Dimenzije su: duljina 5 cm, širina 3,6 cm, debljina 2 cm. Nađeno je izvan grobne cjeline. Zaravnjena strana zrna podijeljena je udubenim, paralelnim linijama u četiri friza nejednake širine. U prvom su frizu tri udubena koncentrična kruga, u drugom je ornament koji se sastoji od pet paralelnih, pod ostrim kutom izlomljenih linija, od kojih su tri ukrašene kratkim urezima. U trećem su frizu četiri kružića sa zrakastim linijama koje polaze iz centra, naznačenog debljom, kružnom linijom, s udubenom točkom u sredini. Četvrti, najširi prostor (2,2 cm) ukrašen je najinteresantnijim motivom. To je niz od četiri ratnika koji su profilom okrenuti na lijevu stranu. Ljudske figure predstavljene su visokim istokračnim trokutima ispunjenim kosim linijama koje se međusobno presijecaju i čine mrežasti ornament. Na vrhu svakog trokuta nalazi se okruglo udubljenje iznad kojeg je kresta u obliku pravilnog polukruga, unutar kojeg su zrakaste linije. Na šljemovima trećeg i četvrtog ratnika kresta se produžava u tri lučno savijene, paralelne linije, koje se spuštaju na leđa. Sve četiri figure imaju u predjelu lijevog ramena male, okrugle štitove, kojih su rubovi izvedeni jače udubenom linijom, a u sredini štita je također malo, okruglo udubljenje. Način ukrašavanja je, kako se vidi, strogo geometrijski, pa se dobiva utisak da je ovdje riječ o još jednom primjeru utjecaja geometrijskog stila, rasprostranjenog na širokom prostoru južno od Save, poznatog kao zapadnobalkanski geometrijski stil, a koji je, u manjoj mjeri nego u pomenutim regijama zastupljeni na predmetima japodske materijalne kulture kasnog brončanog i početka starijeg željeznog doba²³. I sam oblik zrna podsjeća na brojne slične primjerke koji se najčešće nalaze na luku jednopetljustih lučnih fibula od brončane žice, a koje vremenski pripadaju spomenutim periodima²⁴. Međutim, detaljnijom analizom utvrđeno je da prikazi na ovom zrnju ne pripadaju repertoiru spomenutog stila, što povlači i njegovo drukčije datiranje. Prije svega, karakteristična tehnika balkanskog geometrijskog stila je precizno urezivanje tankih linija koje čine pretežno pravolinijske motive: kose i vertikalne linije koje čine pretežno pravolinijske motive: kose i vertikalne linije, cik-cak trake ili trokute, podijeljene vertikalnom linijom i si.²⁵ Na našem zrnju sve su linije udubene, a u biti motivi ne odgovaraju spomenutima. U prvom frizu su udubeni, trostruki koncentrični krugovi s točkom u sredini, istovjetni s onima na fragmentima japodskih urni iz Založja, koje se datiraju u rimsko doba, odnosno okvirno od I. st. prije n.e. do III. stoljeća.²⁶ U drugom redu je niz linija u obliku razlomljenih ljestvica. Motiv ljestvice prvi put se javlja u japodskoj kulturi potkraj mlađeg željeznog doba: na pojasnom okovu iz ravne nekropole u Trošmariji (grob 1), a datira se, prema nalazima latenskih fibula u grobnoj cjelini, na prelaz iz drugog u prvo stoljeće prije n.e.²⁷ Sličan motiv je na pojasnom okovu iz kuće 4 na gradini Veliki Vital²⁸, zatim u ostavi iz Mazi-

23. B. Čović, *Duhovna kultura Ilira*, Simpozij Herceg-Novi 1982, Sarajevo 1984, s. 7-13.

24. R. Drechsler-Bižić, *VAMZ*, ser. III, sv. II, Zagreb 1961, s. 76-77, T. V: 8,9,12; ista, *VAMZ*, 3. ser - sv. VI-Vn, Zagreb, 1972-733, s. 11-12, T. XIX:3; V. Hoffiller, *VHAD*, VIII, NS, Zagreb, 1905, s. 200. si. 27:1,2

25. B. Čović, o.c. (nota 7), s. 215-227, si. 105-134.

26. B. Raunig, *Starinar* XXIII, 1972, Beograd 1974, s. 41, T.VI: 26,27; T.VII: 38a.

27. R. Drechsler-Bižić, *Adriatica praeistorica et antiqua*, Zagreb 1970, s. 244, T.I.:3,4.

28. Ista, o.c. (nota 24), s. 415-416, T. 35:18,21

na²⁹ i iz groba u Ribiću³⁰. Svi ovi nalazi pripadaju fazi 7 razvoja japodske kulture (Lat. C-D), odnosno vremenu II. i I. st. prije n.e.³¹ U trećem se frizu nalazi zanimljiv ukras za koji pouzdanu analogiju predstavljaju applike iz ostave u Ličkom Ribniku³², koje su načinjene od debljeg srebrnog lima, promjera oko 5 mm. Od ukrasa na našem zrnju razlikuju se samo u jednom sitnom detalju - imaju na prostoru između zrakastih crta sitne, iskucane kružice, što ipak ne kvari opći dojam o njihovoj izuzetnoj sličnosti. Nalazi iz ostave Lički Ribnik zanimljivi su i po tome što, osim autohtonih japodskih elemenata, sadrže i predmete importirane s liburnskog teritorija. Tamo je već ranije, pod utjecajem helenističkih uzora, u upotrebi srebrni nakit i to privjesci u obliku ženskih poprsja, prstenje, naušnice i novi oblici ogrlica zastupljeni u ostavi iz Jagodnje Gornje³³. U I. st. prije n.e. neki se od ovih oblika javljaju i u ostavi iz Ličkog Ribnika: srebrni privjesak u obliku ljudske figure, srebrne applike u obliku rozete, trapezoidni privjesak s iskucanim ženskim likom i spomenute applike kojima je inspiriran crtež na zrnju jantara iz Prozora³⁴.

U četvrtom su frizu ratnici kojih je tijelo prikazano u obliku istokračnog trokuta ispunjenog mrežastim ornamentom, što bi se moglo tumačiti kao znak degeneracije ranijeg načina šrafiranja, bliskog po maniru i tradiciji zapadnobalkanskom geometrijskom stilu. Postoji međutim i druga - čini mi se prihvatljivija - pretpostavka da je to pokušaj realističnijeg predstavljanja odjeće, što je s obzirom na vrijeme nastanka ovog crteža sasvim razumljivo. Mrežasti ogrtač na muškim figurama i dugačke ženske haljine pojavljuju se već na situlama V-IV. st. prije n.e., na primjer na certoškoj situli iz Bologne, na fragmentu situle Sanzeno na situli iz Bologne, i na situli iz Kufarna. Na tzv. zrcalu Arnoaldi kod Bologne, okrugloj, lijevanoj brončanoj ploči urezana je muška figura odjevena u tuniku ukrašenu mrežastim linijama, a takva je odjeća i na brončanim votivnim pločicama koje se datiraju od IV. do II. st. prije n.e.³⁵

Na vrhu svakog od ova četiri trokuta, odnosno ljudske figure, nalazi se poveći, uduben krug iznad kojeg je lijepo oblikovana polukružna, tzv. lepezasta kresta. Na dva ratnika kresta se u obliku paralelnih linija spušta na leđa. Ovi šljemovi - zapaža se to na prvi pogled - nemaju u izvedbi mnogo sličnosti s onima na pojasnim okovima iz Prozora, jer im nedostaju paragnatide, a kreste su drukčije formirane (up. T.I:2,3), iako su i jedan i drugi iliro-grčkog tipa. Direktnu analogiju sa šljemovima na zrnju jantara predstavljaju šljemovi na srebrnoj pločici (vjerovatno okov za pojas) iz monumentalnog groba 3 nekropole u Donjim Selcima (Selece Poshtme) u Albaniji³⁶.

Govoreći o radionicama izvanilirskog područja koje su svoje proizvode dopremale na ilirsko tržište, D. Rendić - Miočević spomenuo je i ovu pločicu iz Donjih Selca, na kojoj su prikazana tri ilirska ratnika (dva konjanika i jedan pješak) i pobijeđeni Kelt na tlu³⁷. I upravo sa tih pločica kao da je »preslikan« oblik šljemova na zrnju jan-

29. J. Brunšmid, *VHAD* II, Zagreb 1986-7, T. XVII:13.

30. Z. Marić, *GZM NS XXIII*, Sarajevo 1968, T. IX: 19

31. Vidi sinhronističku tabelu na str.903. - *Praistorija jugoslavenskih zemalja*, V, Željezno doba, Sarajevo 1987.

32. J. Klemenc, *VHAD*, XVI, Zagreb 1935, T. III: 29

33. Š. Batović, *Diadora 7*, Zadar 1974, si. 9: 7-12, 14.

34. R. Drechsler-Bižić, o.c. (nota 19), si. 25: 15-24

35. Vidi notu 22, prilozi B,C,H; S. Gabrovec, *Duhovna kultura Ilira*, Simpozij Herceg-Novi 1982, Sarajevo 1984, s. 108, T.42:57

36. N. Čeka, *Qyteti ilir pranë Selces se poshtme*, Tirane 1985, s.169, T.LXIX: 5; LXX: 3. Na ovom mjestu srdačno zahvaljujem kolegi Dr A. Stipčeviću koji mi je dao na uvid pomenutu publikaciju.

37. D. Rendić-Miočević, *Duhovna kultura Ilira*, Simpozij Herceg-Novi 1982, Sarajevo 1984, s. 76, T. vni:3.

tara iz Prozora, pa ću ih zbog toga malo detaljnije opisati. Najjasniji je prikaz šljema na ratniku koji stoji u centru kompozicije i po dugim paragnatidama i oštrom, dubokom urezu iznad uha, kao i zadnjem dijelu nad vratom, koji se lomi gotovo pod pravim kutom, nedvojbeno kronološki spada u kasnu razvojnu fazu iliro-grčkih šljemova (faza III) na našem tlu, a traje od V. do III st. prije n.e. po datiranju I. Marovića³⁸. Na spomenutoj pločici kalota šljema je jače iskucana, tako da ima gotovo pravilan, loptast oblik, dok se paragnatida slabije ističe. Vjerujem da je japodski majstor zbog toga i načinio na zrnju jantara samo kalotu, zanemarujući paragnatidu. Kresta šljema na konjanicima u potpunosti odgovara onoj na zrnju jantara: na oba primjerka majstor je šestarom povukao potpuno pravilan polukrug (primjećuju se linije!) u kojeg je onda ucrtavao zrakaste linije. Na desnom konjaniku na pločici savijaju se pri kraju kreste dvije-tri linije, a tako su isto izvedene i na zrnju jantara, doduše za nijansu nespretnije.

Zbog svega ovog nameće se zaključak da je japodski majstor prilikom izrade crteža na zrnju jantara imao pred očima predložak toreutičkog rada, veoma srodnog onom s pločice u Donjim Selcima, ali zasigurno porijeklom iz radionice čiji su proizvodi namijenjeni kupcima izvan užeg ilirskog područja. Što se datiranja tiče, pločica pripada bogatom inventaru monumentalnog groba 3 u kojem je bilo više sahrana, i to od kraja III. do polovice II. st. prije n.e. Kako sam već prilikom analize ornamentike gornja tri friza na zrnju jantara utvrdila da imaju analogije u materijalu iz II. i I st. prije n.e., to bi se i prikaz ratnika u četvrtom frizu sasvim dobro uklapao u ovaj vremenski raspon jer, kako kaže N. Čeka, srebrne pločice iz Donjih Selaca su samo jedan od mnogih karakterističnih primjeraka određenog (helenističkog) stila koji ima dulji proces razvoja³⁹.

Nakon ove analize treba ukratko istaći slijedeće: zrnju jantara iz Prozora očigledan je proizvod sinkretističkog duha japodskog majstora koji nastoji pomiriti stariji, uobičajeni geometrizam tako drag Japodima, s mlađim, novim elementima umjetničkog zanatstva čiji se stil izrade u ovim krajevima prihvaća, ali i na sebi svojstven način izražava.

Drugo zrnju iz Prozora obrađeno je u obliku dvije antitetično postavljene ljudske glave (T.1:1,1a; T.2:2,2a), dimenzija: dužina 3,2 cm, visina 1,9 cm, debljina 1,3 cm. Inv. br.19921. U sredini zrna je pravilan, okrugao otvor od kojeg se, s prednje strane prema donjoj, odlomljenoj ivici spušta 0,2 cm dubok vertikalni žlijeb, pa se može pretpostaviti da je ovo zrnju dio nekog većeg ukrasnog predmeta na koji je bilo pričvršćeno. Da li je to bio nakit, igla ili nešto slično - teško je reći, ali s obzirom na prikaz ratnika sa šljemovima i štitovima, možda ipak treba pomišljati da je ukrašavao kakav mali bodež. Glave ratnika obrađene su u punoj plastici, a nisu podjednako očuvane. Na lijevoj je strani oštećen veći dio glave i okruglog štita od kojeg se vidi samo donji dio i naslućuje udubljenje u sredini. Na desnoj je strani dobro očuvana glava ratnika pod šljemom i s okruglim štitom na desnom ramenu. Lice je, gledano en face, djelomično skriveno paragnatidama, oči su u obliku udubenog kruga, a usta nepravilno modelirana i u odnosu na lice prilično velika.

Posebno su zanimljivi šljemovi koji pokrivaju glave ratnika. Na njima su prepoznatljivi svi detalji osim dijela koji se spušta na vrat. Šljem na desnom ratniku ima duboki, gotovo potpuno kružni otvor oko uha, a paragnatide su pri dnu blago zaobljene i završavaju se šiljatim dijelom u blizini usta. Štitnik za nos je slabo naznačen u obliku

38. I. Marović, o.c. (nota 17), s. 300.

39. N. Čeka, o.c. (nota 36), s. 169 i dalje.

jezičaste pločice, a otvori za oči su kružnog oblika. Sve su to vrlo karakteristični detalji halkidskog šljema, kasnije varijante šljema korintskog tipa. Naime, potkraj VI. i početkom V. st. prije n.e., prema podacima koje daje P.F. Stary⁴⁰, na etrurskim crnofiguralnim vazama pojavljuje se ovaj šljem za koji kaže, kao i Kunze⁴¹, da, iako izvorno grčki, potječe iz domaćih radionica južne Italije, odakle se prenosi u Etruriju. U svakom slučaju, napominje autor, oni su trgovačkim vezama stigli Etruscima, a onda su vjerovatno u tamošnjim radionicama izrađivani srodni primjerci.

U našoj zemlji poznata su za sada dva korintska šljema: iz Arareve gromile, grob 1, na Glasincu⁴² i tumula X, grob 1, u Kaptolu kod SI. Požege, koje K. Vinski-Gasparini datira u kraj VII. st. prije n.e.⁴³ Jedini primjerak kasne varijante korintskog šljema - halkidski tip - potječe iz poznate nekropole kod Trebeništa (grob XIII), koji je nedavno uspješno rekonstruirao Lj. Popović.⁴⁴ S obzirom na geografski položaj trebeniške nekropole, autor je mišljenja da je ovaj primjerak šljema očigledno dokaz tijesnih veza između Halkidike, Trakije i Trebeništa, potvrđenih već od ranije poznatim importom grčkih vaza. Ipak ne isključuje i mogućnost kontakta s južnom Italijom, jer je u spomenutom grobu XIII bio i tronožac koji ima bliske analogije s tronošcem iz Metaponta. Prema ostalim nalazima ovog groba, Lj. Popović datira šljem u prvu polovicu V. st. prije n.e.

Osim prikaza spomenutog tipa šljema na našem zrnju iz Prozora, treba spomenuti i okrugli štit, također vrlo čest dio ratničke opreme obrambenog karaktera. Među nalazima razvijenog starije željeznog doba na tlu srednje i sjeverne Italije, osim halkidskog tipa šljema, kao oprema hoplita pojavljuje se okrugli štit (aspis), dobro naznačenog, širokog ruba, ali i bez njega, a rjeđe s ispupčenjem u sredini. Važan je podatak da je štit pravljen od drveta, a zatim oblagan brončanim limom ili kožom. Kao primjer takve izrade naveo je P.F. Stary štit iz poznatog groba ratnika u Vulci-u (tomba del guerriero), koji se na temelju ostalih priloga u grobu datira u kraj VI. st. prije n.e.⁴⁵ Na štitu našeg zrna i rub i središna, okrugla udubina zapravo su negativ dijelova koji su na originalnom štitu plastično istaknuti, pa je očigledno da je preko tako načinjene podloge prvoditno stavljena oplata, vjerovatno od brončanog lima, koja je otpala. Što više, u centru udubljenja na sredini štita nalazi se dubok urez, vjerovatno trag od trna (zakovice) kojim je brončana oplata pričvršćivana na jantarnu podlogu.

Na temelju spomenutih analogija i analize izvedbe ovog jantara, kao i činjenice da za sada na teritoriju naše zemlje nema sličnih nalaza halkidskog šljema, osim originala iz Trebeništa, nameće se sam od sebe zaključak da ovaj rad nije načinio japodski majstor, nego je uvezen vjerovatno iz Italije, kao i većina obrađenih zrna jantara iz nekropola u Prozoru i Kompolju⁴⁶ Možda je i to jedno od brojnih jantarnih zrna koja su obrađivana u južnoitalskim radionicama i duž zapadne jadranske obale stizala sve do sjevernih dijelova Italije odakle su prenošena trgovačkim vezama i na istočnu obalu, odnosno zaleđe Jadrana.⁴⁷

40. P. F. Stary, *Marburger Studien zur Vor- und Frühgeschichte*, Bd.3, Mainz a/R 1981, s.62-64, Beilage 6:9;9:7; Beilage 2, T.47:4; 50:1; 51:2; 55:1.

41. E. Kunze, VIII Bericht über die Ausgrabungen in Olympia, Berlin 1967, S. 56; A. Snogdrass, *Early Greek Armour and Weapons*, Oxford, 1964 s 20

42. B. Čović, Naučni skup, Beograd 1979, s. 160 i dalje.

43. K. Vinski-Gasparini, *Praistorija jugoslavenskih zemalja V, Željezno doba*, Sarajevo 1987, s. 197, si. 12:1

44. Lj. Popović, *Zbornik radova Narodnog muzeja Beograd*, 4, Beograd, 1964, s.85-87, T.III.

*5. P.F.Stary, o.c. (nota 40) s.75

*?. R. Drechsler-Bižić, o.c. (nota 24), T. XXVI11-XXXI.

⁴⁷ - N. Negroni-Catacchio, *Atti del convegno storico-archeologico del Gargano*, Foggia 1970, s.43 i karta rasprostranjenosti

S obzirom na tip šljema i štita, moguće je isto tako da je ovo zrno proizvod neke etrurske radionice, jer se analogije nalaze upravo u srednjoj i sjevernoj Italiji, gdje je potkraj VI. st. prije n.e. u punom procvatu umjetnička obrada predmeta od raznih materijala pa i jantara, kako je to već zapaženo na nalazima groba 47 u Kompolju (nota 43).

Japodi su poznavali još jedan tip šljema, koji se često prikazuje na kamenim spomenicima, pretežno urnama, u području japodske istočne granice u Pounju (TI:6.) B. Raunig smatra da su to dvogrebenasti šlemovi, što u potpunosti prihvatam.⁴⁸ Spomenuti šlemovi samo su u manjoj mjeri stilizirani, pa se sasvim dobro zapaža poluloptasta kalota na kojoj su izražena plastična, paralelna rebra između kojih je bogata, velika kresta koja se spušta na leđa. Donji rub je naznačen horizontalnom linijom, a paragnatide nedostaju. S. Gabrovec je šlemove ovog tipa označio u Sloveniji kao vodeći tip obrambenog oružja (horizont zmijolikih fibula) starijeg željeznog doba, jer je samo u Dolenjskoj nađeno oko 20 primjeraka.⁴⁹ U slijedećem, horizontu certoskih fibula, također je u upotrebi ovaj šlem, i to sve do kraja ove faze, te se može računati da je on kontinuirano u upotrebi od početka VI. do kraja V. st. prije n.e. Porijeklom je iz Italije, ali se na tlu Slovenije pojavljuju i lokalni oblici, pa Gabrovec kaže da je ovaj šlem u svom standardnom obliku sasvim sigurno tipično oružje đolenjske halštatske skupine i proizvod dolenjskih radionica.⁵⁰ Zbog tako brojne zastupljenosti, a i relativno male geografske udaljenosti od Pounja, nije čudno da su ovi šlemovi dobro poznati na teritoriju Japoda. Sudeći po brojnim prikazima na urnama, uobičajen su sustavni dio arsenala obrambenog oružja i omiljen statusni simbol japodskih istaknutih prvaka.

Ovdje također treba spomenuti jedan za sada jedini originalni primjerak prahistorijskog šljema na japodskom području, koji je nađen 1894. g. na gradini Čungar u selu Osredak kraj Cazina.⁵¹ To je šlem negovskog tipa, i u svim detaljima potpuno odgovara primjercima jugoistočno-alpskog tipa takvih šlemova,⁵² dok ga ukras palmeta oko donjeg ruba direktno povezuje s primjerkom iz Vača.⁵³ Ovu varijantu negovskog šljema S. Gabrovec datira u vrijeme od 450. do 350. g. prije n.e., odnosno u kraj starijeg željeznog i početak mlađeg željeznog doba. Pošto nema sumnje da je šlem iz muškog groba na Čungaru direktan import, to se onda mora i datirati u spomenuti period po S. Grabovcu. Nalaz negovskog šljema na teritoriji Japoda - treba to još jedamput istaći - očigledan je dokaz da su Japodi poznavali i upotrebljavali i ovaj tip šljema.

Kako sam u ovom radu pokazala, šlem je kod Japoda značajno obrambeno oružje koje se upotrebljava od kasnog brončanog, tokom cijelog starijeg i mlađeg željeznog doba, a ukupno se za sada, na raznim predmetima materijalne kulture moglo prepoznati 5 vrsta šlemova: italski sa šiljatom brončanom krestom, iliro-grčki, halkidski, dvogrebenasti i negovski tip.

48. B. Raunig, o.c. (nota 26), s.33, T.I:3; T.II 8:9

49. S. Gabrovec, o.c. (nota 35), s.55-57, si. 4:1

50. Isti, o.c.s.58

51. F. Fiala, GZM VI, Sarajevo 1894, s.683-686, T.I:1-2

52. S. Gabrovec, o.c. (nota 35), s. 69-72, T. X:2, si. 6:1; B. Teržan, *Arheološki vestnik* 32, Ljubljana 1981, s.659

53. F. Starč, Vače, *Arheološki katalogi Slovenije*, Ljubljana 1955, T. XIX:1

OPIS I SADRŽAJ TABLI
BESCHREIBUNG UND INHALT DER TAFELN

Tabla 1

1. Medak (opć. Gospić), lokalitet nepoznat. Brončani, lijevani bojni nož kojem nedostaje drška. Ukrašen geometrijskim ornamentima i nizom stiliziranih ratnika; 2. Prozor (opć. Otočac), prahistorijska nekropola. Brončani okov za pojas sa otvorima za pričvršćivanje zakovica. Na uzdužnoj strani niz od osam ratnika sa iliro-grčkim šljemovima; 3. Prozor (opć. Otočac, prahistorijska nekropola. Brončani okov za pojas sa otvorima za zakovice. Na površini niz od šest ratnika sa šljemovima; 4. Rekonstrukcija iliro-grčkih šljemova sa ucrtanim licem ratnika; 5. Gornji Budački, zaselak Božići (opć. Karlovac). Prahistorijska nekropola u kamenolomu. Ulomak pojasnog okova od vrlo tankog brončanog lima. Na površini dva reda ratnika sa šljemovima. Odjeća predstavljena nizom sitnih, iskucanih točkica; 6. Ribić (opć. Bihać), nekropola s kamenim urnama. Ulomak kamene japodske urne s prikazom konjanika. Na glavi dvogrebenasti šljem.

Tafel 1

1. Medak (Gemeinde Gospić), Fundstelle unbekannt. Bronzenes gegossenes Kampfmesser ohne Griff. Verziert mit geometrischen Ornamenten und einer Reihe stilisierter Krieger; 2. Prozor (Gemeinde Otočac), vorgeschichtliches Gräberfeld. Bronzener Gürtelbeschlag mit Löchern für Nietnagel. An der Langsseite eine Reihe von acht Kriegern mit illyro-griechischen Helmen; 3. Prozor (Gemeinde Otočac), vorgeschichtliches Gräberfeld. Bronzener Gürtelbeschlag mit Lochern für Nietnagel. An der Oberfläche eine Reihe von sechs Kriegern mit Helmen; 4. Rekonstruktion von illyro - griechischen Helmen mit eingezeichneten Gesichtern von Kriegern; Gornji Budački, Weiler Božići (Gemeinde Karlovac). Vorgeschichtliches Gräberfeld in einem Steinbruch. Fragment eines Gürtelbeschlags aus sehr dünnem Bronzeblech. An der Oberfläche zwei Reihen von Kriegern mit Helmen. Die Kleidung ist mit Reihen kleiner getriebener Punkte ausgeführt; 6. Ribić (Gemeinde Bihać), Gräberfeld mit steinernen Urnen. Fragment einer steinernen japodischen Urne mit Darstellung eines Reiters. Auf dem Kopf ein Doppelkammhelm.

Tabla 2

1, 1a, Prozor (opć. Otočac), prahistorijska nekropola. Zrno tamnocrvenog jantara obrađeno u obliku dvije antitetično postavljene glave ratnika sa halkidskim šljemovima i okruglim štitovima; 2, 2a, Prozor (opć. Otočac), prahistorijska nekropola. Ovalno, horizontalno probušeno zrno jantara tamnocrvene boje. Ravna strana ukrašena geometrijskim ornamentima i nizom ratnika s iliro-grčkim šljemovima i okruglim štitovima.

Tafel 2

1, 1a. Prozor (Gemeinde Otočac), vorgeschichtliches Gräberfeld. Bernsteinkoralle in der Form von zwei antithetisch postierten Kriegerköpfen mit chalkidischen Helmen und runden Schilden; 2, 2a. Prozor (Gemeinde Otočac), vorgeschichtliches Gräberfeld.

Ovale, horizontal durchbohrte Bernsteinkoralle von dunkelroter Farbe. Die flache Seite ist mit geometrischen Ornamenten und mit einer Reihe von Kriegerern mit illyro-griechischen Helmen und runden Schilden verziert.

Tabla 3

1, la i 2, 2a, Prozor (opć. Otočac) - Fotografija zrna jantara s table 2.

Tafel 3

1, la und 2, 2a. Prozor (Gemeinde Otočac) - Photographien der Bernsteinkorallen von Tafel 2.

(Crteže je izradio Krešimir Rončević, te mu na ovom mjestu izražavam hvalu.).

ZUSAMMENFASSUNG ZWEIINTERESSANTE FUNDE AUS DEM JAPODISCHEN GRÄBERFELD IN PROZOR

Der Beitrag behandelt verschiedene Helmtypen, die im Gebiet der vorgeschichtlichen Japoden (Lika) in der späten Bronzezeit und in der Eisenzeit vorkommen. Bei den Japoden war der Brauch unbekannt, in Männergräbern Waffen beizulegen. Umso wertvoller sind Funde der materiellen Kultur, die mit Darstellungen von Teilen der kriegerischen Ausrüstung geschmückt sind, und bezeugen, daß die Japoden Abwehr- und Angriffswaffen kannten und benutzten. Unter den Funden sind zwei Bernsteinkorallen aus dem Gräberfeld in Prozor besonders interessant. Sie befinden sich jetzt im Naturhistorischen Museum in Wien.

Die älteste Darstellung eines Kriegers mit Helm aus japodischem Gebiet befindet sich auf einem Kampfmesser aus Medak (T. 1:1). Es wird in die HaB Stufe der späten Bronzezeit datiert. In starker Stilisierung ist hier eine Reihe von Kriegerern dargestellt deren Körper die Form schraffierter Dreiecke haben. Auf dem Kopf tragen sie Helme, denen die italischen Kammhelme mit hoher, spitzer Kalotte am nächsten stehen (Anmerkung 8-11).

In der Älteren Eisenzeit findet man an der adriatischen Küste und ihrem näher gelegenen Hinterland eine bestimmte Variante griechischer Helme mit Paragnatiden. Sie wurde in Griechenland hergestellt, sind aber den lokalen Bedingungen angepaßt, beziehungsweise den Wünschen der barbarischen Besteller, in diesem Fall der hier ansässigen Illyrier. Sie werden deshalb in der Literatur illyro-griechischer Helm genannt (Anmerkung 15-17). Auf zwei bronzenen Gürtelbeschlägen aus dem Gräberfeld in Prozor (Otočac) sind Reihen von Kriegerern dargestellt, die illyro-griechische Helme tragen (T. 1:2,2a), und die nach dem Typ der Gürtelbeschläge an das Ende des VI. und Anfang des V. Jahrhunderts vor Chr. datiert werden.

Zu dieser Gruppe zählt auch der Helm auf dem bekannten Beschlag aus Grab 36 b in Jezerine bei Bihać aus dem IV. Jahrhundert vor Chr. Einer etwas späteren Zeit gehört der Teil eines Gürtelbeschlags aus Gornji Budački an (T. 1:5). Die Helme sind in starker Stilisierung wiedergegeben, aber nach Art der Darstellung der Kalotte und der Gewänder, ausgeführt in getriebenen Punkten, sowie nach anderen Analogien (Anmerkung 22-23), muß man den Beschlag in die späten Phasen der älteren Eisenzeit datieren (HaD₂ und HaD₃).

Die ovale Bernsteinkoralle aus Prozor hat die Form zweier antithetisch gestellter menschlicher Köpfe mit Helmen und runden Schildern (T. 2:1,1a; T.3:1,1a). Der Helm des rechten Kriegers, der besser erhalten ist, hat eine tiefe runde Öffnung um das Ohr und leicht abgerundete Paragnathiden die in der Nähe des Mundes spitz auslaufen. Den Nasenschutz ist wenig betont, aber soweit man sehen kann, hat er die Form einer zungenartigen Platte. Alles das sind charakteristische Details des chalkidischen Helms, einer späteren Variante des korinthischen Helmtyps. Das Exemplar aus Prozor stammt wahrscheinlich aus einer süditalienischen Werkstatt, woher dieser Typ über Etrurien an die Ostküste der Adria und ihr Hinterland gelangte, wie es schon früher mit einigen bearbeiteten Bernsteiperlen aus der Nekropole in Kompolje der Fali war (Anmerkung 43).

Interessant ist auch der Schild von runder Form, ein klassisches Exemplar des griechischen Rundschildes (Aspis), der später von den Etruskern übernommen wurde. Wichtig ist die Angabe, daß diese Schilde aus Holz waren, das dann mit Leder oder Bronzeblech überzogen wurde. An dem Schild der Bernsteinkoralle aus Prozor sind Rand und Mitte eigentlich das Negativ jener Teile, die an einem originalen Schild plastisch hervorgehoben sind. Es ist augenscheinlich, daß über die so angefertigte Unterlage der Überzug angebracht wurde, wahrscheinlich die Spur eines Nietnagels, mit dem der Bronzeüberzug an der Unterlage befestigt gewesen war.

Die andere Bernsteinkoralle aus Prozor ist in vier Friese aufgeteilt (T. 2:2,2a; T. 3:2,2a) und zeigt Motive die von Funden aus dem II. und U h. vor Chr. inspiriert sind (Anmerkung 26-32). Die Kriegerfiguren haben die Form von gleichschenkeligen Dreiecken. An der Spitze befindet sich ein größerer, vertiefter Kreis und darüber ist ein mit dem Zirkel geformter, fächerartiger Helmkamm. Direkte Analogien findet man auf einem Silberplättchen aus Grab 3 des Gräberfeldes Selcë Poshtme in Albanien (Anmerkung 36), so daß vermutet werden muß, daß der japodische Meister bei der Ausführung dieses Motivs auf der Bernsteinkoralle die Vorlage einer toleuthischen Arbeit vor Augen gehabt haben muß, die jener auf dem Plättchen aus Albanien verwandt ist. Es ist die Zeit des II. und I. Jahrhunderts vor Chr., als in die japodischen Länder Produkte hellenistischer Werkstätten gelangen, die für Käufer außerhalb unseres engeren illyrischen Gebietes bestimmt waren. Diese Bernsteinkoralle ist augenscheinlich das Werk eines einheimischen Meisters, seines synkretistischen Geistes, der sich bemüht den älteren, bei den Japoden üblichen Geometrisismus mit den neuen und jüngeren Elementen des Kunstgewerbes zu verbinden, deren Stil sich in diesen Gegenden einbürgert, aber mit einer ihm eigenen Ausdrucksweise.

Die Japoden kannten auch den Typ des Doppelkammhelms, der oft auf steinernen Denkmälern dargestellt ist (T. 1:6). Dieser Helm stammt aus Italien, kommt aber oft auf dem Gebiet des heutigen Slowenien vor, wo er in einigen lokalen Varianten auftritt. Er wird an das Ende des VI. Jahrhunderts datiert, dauert aber das ganze V. Jahrhundert vor Chr. durch an (Anmerkung 49,50).

Der einzige originale Helm auf japodischem Gebiet der bis jetzt bekannt ist, stammt von der Wallburg Čungar bei Cazin. Nach Form und Ornamentik ähnelt er dem Exemplar aus Vače (Anmerkung 53), und gehört zum Nauheimer Typ, der an das Ende der älteren und den Anfang der jüngeren Eisenzeit datiert wird (Anmerkung 52-53).

Rukopis prihvaćen 19.XII.1988.

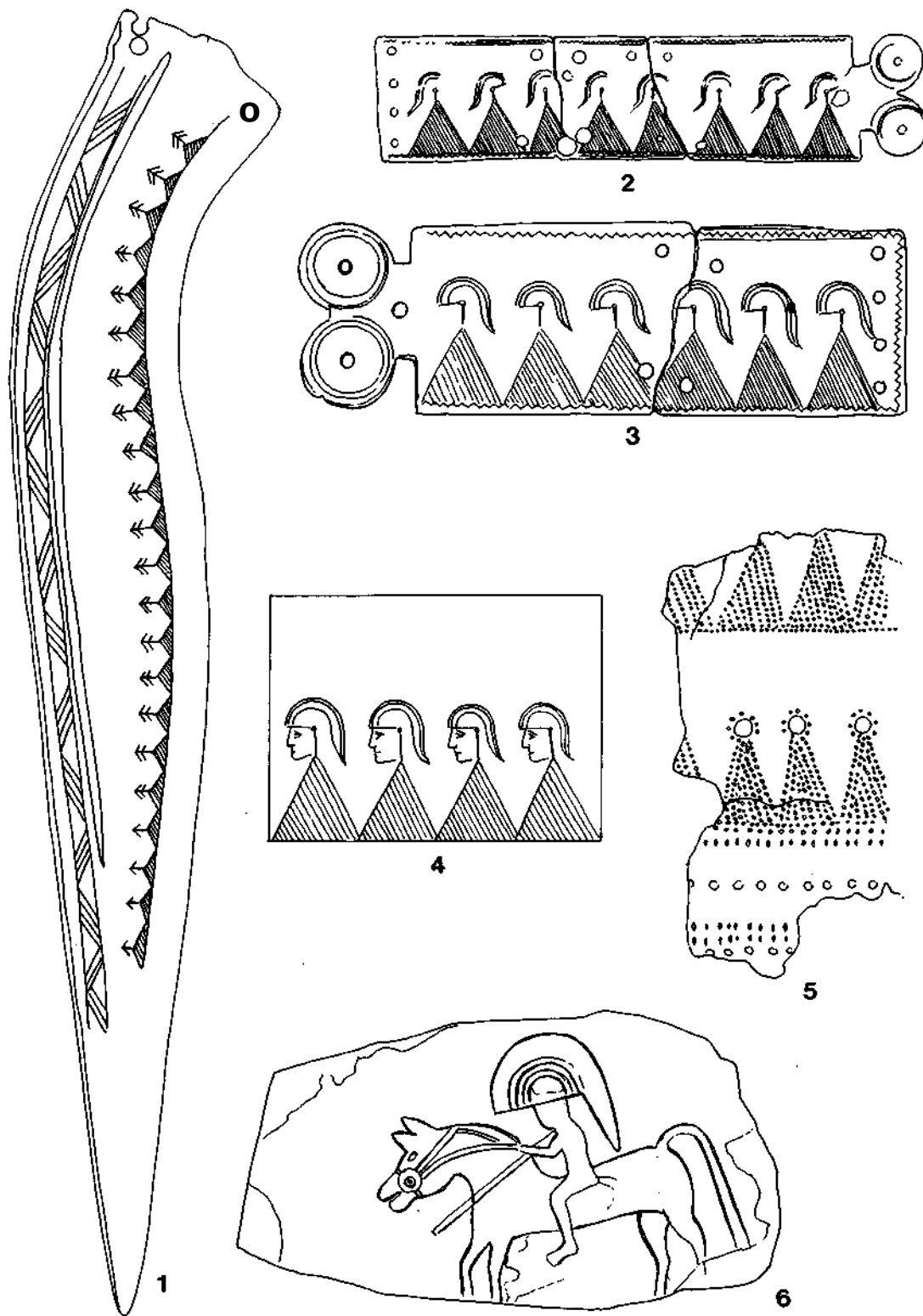

Tabla 1

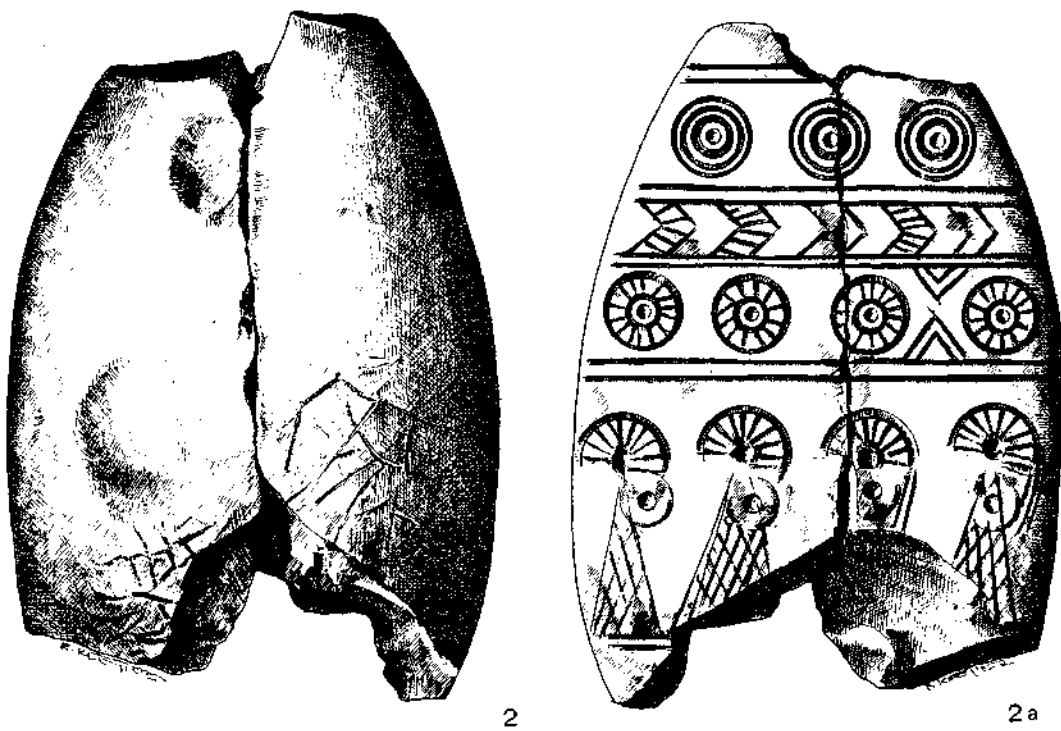
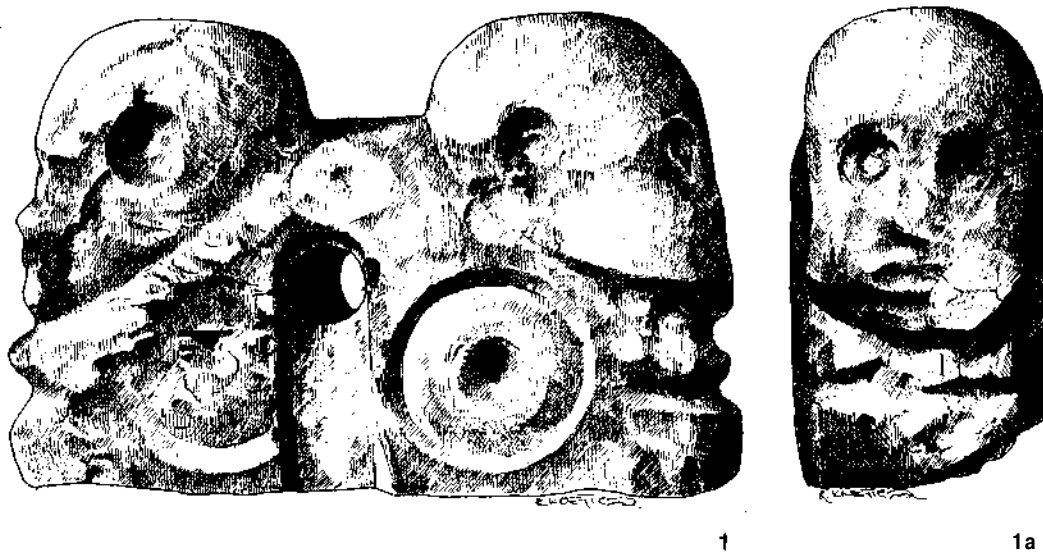

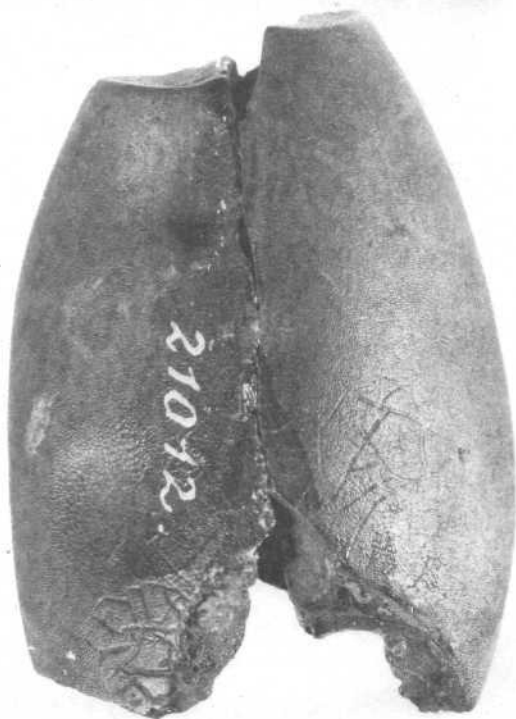
Tabla 2

1

1a

2

2a

Tabla 3